

عنوان مقاله:

اقتصاد مقاومتی و عضویت ایران در سازمان تجارت جهانی (WTO) تعارض یا سازگاری

محل انتشار:

سومین کنفرانس جامع و ملی اقتصاد مقاومتی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسنده:

سامان بیات - کارشناس ارشد روابط بین الملل دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره) قزوین

خلاصه مقاله:

جمهوری اسلامی ایران پس از انقلاب ۱۳۵۷ همواره تلاش نموده در راستای توسعه و رشد اقتصادی و قرار گرفتن در فرایند اقتصاد جهانی به عضویت سازمان تجارت جهانی درآید اما این امر تا به امروز ممکن نشده و در حالت عضو ناظر باقی مانده است از سوی دیگر چند سالی است در سیاست های اقتصادی جمهوری اسلامی ایران رویکرد جدیدی شکل گرفته است. جمهوری اسلامی ایران به واسطه جهان بینی، ایدئولوژی واجد انگاره ها و مختصات است که سیاست داخلی و خارجی این نظام، و نظام بین الملل ماهیت آن را صورت بندی کرده و آن را از سایر کشورها متمایز می کند و ایران را در شرایطی امنیتی و تحریم اقتصادی در محیط بین الملل قرار داده است در این راستا استراتژی جدیدی به نام اقتصاد مقاومتی به جهت حرکت به سمت رشد و توسعه با تکیه بر ظرفیت و اراده بومی شکل گرفته است که دو محور اساسی را دنبال می کند: محور درون زایی که با هدف تقویت تولید و اقتصاد داخلی و محور دوم برون گرایی در راستای تقویت محور درون زایی است. در این راستا پژوهش حاضر از طریق رویکرد توصیفی - تحلیلی به دنبال این پرسش می باشد که آیا با فرض عضویت ایران در سازمان تجارت جهانی آیا اهداف و اجرای سیاست های سازمان تجارت جهانی با اهداف و اجرای سیاست های اقتصاد مقاومتی سازگاری دارد؟ در مرحله اول پیامدها و اهداف سازمان تجارت جهانی با سیاست های ۲۴ گانه اقتصاد مقاومتی به خصوص در بعد درون زایی سازگاری ندارد و اجرای موازی این دو رویکرد ممکن نیست. از سویی دیگر این ناهمسویی به معنی نفی عدم عضویت در سازمان تجارت جهانی نمی باشد بلکه فرایند و ریل گذاری اقتصاد مقاومتی می تواند زمینه ساز کمی و کیفی مناسب اقتصادی برای عضویت با حداقل تاثیر منفی باشد.

کلمات کلیدی:

جمهوری اسلامی ایران، اقتصاد مقاومتی، سازمان تجارت جهانی، تعارض، سازگاری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1791518>

